

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

En zie, Enoch zag den dag van de komst van den Zoon des Menschen, zelfs in het vleesch, en zijne ziel verheugde zich, zeggende: De Rechtvaardige is opgeheven geworden, en het Lam is geslacht van de grondlegging der wereld; en door geloof ben ik in den boezem des Vaders, en zie, Zion is met mij,

BOEK VAN MOZES 7 : 47.

No. 16.	15 Augustus 1911.	16de Jaargang.
---------	-------------------	----------------

AUTORITEIT.

Zoals de laatste zinsneden van ons vorig hoofdartikel aangaven, zijn wij thans onzen lezers eene verhandeling schuldig over autoriteit. Het woord autoriteit wordt meestal door ons onvertaald uit de Engelsche taal gebruikt, maar in goed Hollandsch wil het zeggen: bevoegdheid of gezag. Beteekent het woord autoriteit in 't algemeen bevoegdheid zoowel van hooger staande personen of anderszins, in betrekking tot de onderwerpen waarvoor wij het gebruiken beteekent het „gezag van God”. Wij hebben in vorige artikelen uiteengezet in welke condities zij zich moesten bevinden, die als 't ware kandidaten wilden zijn voor het Koninkrijk van God, en daarin gewezen op het feit, dat iemand alvorens den doop als inlijving in dat koninkrijk aan hem voltrokken kon worden, overeenkomstig de uitgelegde beginselen daarvoor bereid diende te zijn. Nu is de vraag: wie mag en kan doopen en de andere noodige ceremoniën verrichten. Heeft nu onverschillig wie, maar het recht om den Heiligen doop te bedienen, of is daar eene bijzondere aanstelling voor noodig? Iedereen zal gereedelijk willen toestemmen, dat dit maar zoo niet gaat. Zonder eenigen twijfel is daarvoor vooraf aanstelling noodig. Dit mag bewezen worden uit het feit dat iedere kerk op hare beurt aangestelde ambtenaren, 't zij dan predikant, pastoor, zendeling, voorganger, evangelist of wat dan ook heeft, om de te verrichten ceremoniën te voltrekken. De grooté vraag nu echter is, zijn inderdaad deze ambtenaren aangesteld van God- of Christuswege? Dit toch is eene zeer

voornaamte zaak. De doop — om ons voorloopig hierbij te bepalen — is door den Heer gepredikt en bediend tot *vergeving van zonden*, zooals wij in ons vorig artikel hebben gezegd. Die zonden nu welke door ons gedaan zijn, zijn bedreven geworden tegen onzen Hemelschen Wetgever, vandaar dan ook dat oorspronkelijk Hij alleen het recht bezit om deze kwijt te schelden of te doen behouden. Wederom kunnen wij ter illustreering hiervan, om een beeld gaan naar het ons omringende dagelijksche leven.

Gesteld dat een onzer bij iemand anders eene schuld had gemaakt, welke wij onmogelijk in staat waren om te betalen. De betrokken persoon ten wiens laste die schuld gemaakt was, zoude er dan alleen over te hebben te beslissen of deze schuld zonder betaling toch uitgedelgd mocht worden, dan wel niet, en zoo onze schuldeischer zelve niet kwam om ons voor ons debet kwijting te verleen, wij zouden alleen dan onze gratis tenietdoening willen accepteren, wanneer die was overgebracht door iemand, welke behoorlijk *bewijzen* kon, aangesteld te zijn door den oorspronkelijken schuldeischer, om in zijnen naam en kwaliteit te mogen optreden. Een ander duidelijk beeld kan worden gevonden bij de indeeling van onze burgerlijke en rechterlijke machtsautoriteiten. Alle zaken door onze civiele ambtenaren verricht, moeten worden gedaan in den naam van onze Koningin, zullen ze eenige bindende waarde hebben, en de wettelijke bevoegdheid van de betrokken ambtenaren mag ten allen tijde worden onderzocht.

Zoo nu is het juist met het Koninkrijk van God, alsmede met zijne ambtenaren en zijne wetten. Niemand kan eenig ding doen in dat Koninkrijk, eenige functie, hoe klein dan ook maar, vervullen zonder daarvoor wettelijk — dat is volgens de wetten van datzelfde koninkrijk, — te zijn aangesteld.

Is dit op natuurlijke gronden reeds zeer duidelijk, klaarder nog wordt het ons, wanneer wij den Bijbel ter hand nemen om het als geschiedboek van oude tijden te raadplegen. Helder wordt daarin uiteengezet, dat dit door al de eeuwen van heel de geschiedenis altoos ook zoo is geweest. Onder het oude volk van Israël waren alle die mannen aan wien eenige bevoegdheid was toegekend bepaald daartoe geroepen, en bij vele gelegenheden zelfs met naam en toenaam aangewezen. Eene inbreuk op de rechten daaraan verbonden, werd gestrengelijk gestraft, evenals een zich ter andere zijde wederrechtelijk toeigenen van de privilegiën der ambtsdragere. Voorbeelden als de straf van Mirjam, die omdat ze de autoriteit van Mozes niet wilde erkennen, (Num. 12) melaatsch werd, moge als voorbeeld dienen voor het eerste, terwijl de geschiedenis van Saul, die, ofschoon een koning in Israël, wederrechtelijk offerde en de voorrechten van Samuël ongevraagd zich als de

zijne toerekende (I Sam. 13) en daarvoor zijn koningschap moest derven, als voorbeeld voor het laatste moge strekken.

Ten opzichte dezer gewichtige zaak nu is Christus evenals in alle Zijne andere leeringen dan ook zeer duidelijk geweest, en heeft Hij volkomen juist omschreven, wie het mochten zijn die ondernamen om Zijn werk voort te zetten, 't welk Hij bij Zijn verscheiden aan Zijne volgelingen achterliet.

Speciaal aan de twaalfen gaf Hij Zijne hoogere machten, en hen zond Hij uit om in Zijnen naam te doopen tot vergeving der zonden en het toedienen van den Geest; en toen bij zekere gelegenheid Simon de toovenaar, welke het zeer winstgevend toescheen, dat de H. Geest werkelijk nederdaalde op hen die de Apostelen de handen hadden opgelegd, aan Petrus vroeg om ook hem die macht te geven, vertelde Petrus hem met verontwaardigde woorden dat hij, meenende dat de machten Godes voor geld verkregen werden, zich in eene gansch bittere galen samenknopping van ongerechtigheid bevond. Eene reeks van voorbeelden omtrent dit onderwerp is neergeschreven in de geschiedenis van de handelingen der Apostelen, en telkens weer treedt nadrukkelijk aan het licht dat alleen zij het waren die door Goddelijke openbaring waren aangesteld, die het recht bezaten om in den naam des Heeren te handelen. Alleen diegenen zegt Paulus (Heb. 5 die *van God geroepen is* als Aäron, d. w. z. door openbaring, getuige de roeping van Aäron (Ex. 4), heeft het recht zich de eer aan te matigen eenen dienstknecht des Heeren te zijn.

Wat is derhalve noodig om met bewijzen vast te stellen of iemand inderdaad bevoegd is om de wetten des Heeren ten uitvoer te leggen?

In de eerste plaats moet een dergelijk iemand noodwendig gelooven in hedendaagsche openbaring, want zonder overtuigd te zijn dat God door openbaring Zijne knechten roept, zal hij onmogelijk aanspraak kunnen maken zelven geroepen te zijn in dien zin als weleer Aäron geroepen was. En in de tweede plaats moet door den veronderstelde geroepene in zijn leven noodwendig een tijdstip kunnen worden aangewezen, dat hij werkelijk eene roeping ontving langs de lijn van Goddelijke openbaring, en wijl de Heer niet dan bij hooge uitzondering van Zijne grondregels afwijkt, moet die roeping, logisch geredeneerd, gedaan zijn door iemand die van den Heer hiertoe bevel had ontvangen. De Kerk, waartoe hij behoort, moet derhalve gelooven in Goddelijke openbaringen niet alleen van vroegere tijden, maar ook van thans, weshalve gezien kan worden dat inderdaad zijne roeping van den Hemel is.

Aangezien de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen op dit oogenblik de eenige kerk op aarde is, welke beweert en ook bewijzen kan dat onder hen het Goddelijk Woord in dezen tijd van den Hemel is gesproken en de toorts der openbaring even helder en duidelijk als voorheen schijnt, is het onvermijdelijk noodzakelijk dat wanneer iemand gedoopt wenschte te worden en als zoodanig overeenkomstig de Goddelijke wetten zijne zonden vergeven wenschte te zien en ingelijfd wil worden in Zijn Koninkrijk, dat deze doop dan aan hem wordt toegediend door iemand, welke steunt op de bewering, dat ten opzichte daarvan aan hem dezelfde macht is verleend als eenmaal aan hen tot wien door den Rechter van allen en de bewerker van aller zaligheid, gezegd werd: „Wiens zonden *gij* vergeeft, dien *worden* zij vergeven”.

Dan is er ware autoriteit aanwezig, en dan ook kan werkelijk na den doop de belofte des Heiligen Geestes worden gemaakt om tot getuige te dienen voor de waarachtigheid der verordening. Over dien Heiligen Geest en het ontvangen daarvan, in een volgend nummer nog een en ander.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende de maand Juli werden er in deze zending 10 personen gedoopt, n.l. 1 in de Arnhemsche, 3 in de Luiksche, en 6 in de Rotterdamsche Conferentie.

Er werd 1538 uur besteed aan het bezoeken van vreemdelingen en 1057 uur aan het verspreiden van lectuur. Er werden 3416 Evangelie-gesprekken gehouden, 20240 traktaten en 1823 boeken uitgegeven.

Ouderling Eugene Smith heeft het grootst aantal uren besteed aan het bezoeken van vreemdelingen, n.l. 114;— aan het verspreiden van lectuur hebben L. T. Read en John. Everett 34 uur besteed. Ouderling C. F. Payne, heeft het grootst aantal Evangelie-gesprekken gehouden, n.l. 167; ook hij heeft de meeste traktaten uitgegeven n.l. 1058. Ouderling C. Bell verspreide de meeste boeken, n.l. 193.

RECTIFICATIE.

In ons vorig nummer is een klein foutje geslopen, wat wij vriendelijk aan onze belanghebbende lezers verzoeken ons niet kwalijk te willen nemen. Bij het afdrucken van den brief van Broeder Teerlink uit Salt-Lake-City hebben we abusievelijk ook zijne echtgenote in die eer doen deelen, en . . . Broeder Teerlink is niet eens getrouwd.

GEWICHT OF BETEKENIS VAN DE KERK VAN CHRISTUS,

door EDWARD H. ANDERSON.

Mij is gevraagd iets te zeggen omtrent het onderwerp: „Het Evangelie van Jezus Christus als eene Hedendaagsche Godsdienst”.

Om het Evangelie van Jezus te kunnen prediken is het absoluut noodzakelijk dat de organisatie bewerkstelligd is door datgene wat deszelfs leeringen hebben kunnen doen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is tot dat einde georganiseerd door hemelsche bevoegdheid, door middel van openbaring en engelenverschijning. Laat ons in de eerste plaats onzen blik wenden naar de oprichting der Kerk, en trachten te leeren wat verstaan moet worden onder „Kerk”; — wij kunnen daarna alsdan voortgaan om te toonen dat het stand houdt in hare bewering om te zijn eene godsdienst voor dezen tijd, waarmede wij bedoelen eene godsdienst welke in de behoeften voorziet van hen die het omhelzen. Het woord „vergadering” of „verzameling” was in de oude dagen gebruikt in denzelfden zin als het woord „Kerk” na de dagen van den Zaligmaker, zoo als wij leeren bij eene vergelijking van Psals 22:22 met Hebr. 2:12. Het geheele georganiseerde lichaam van hen die gelooven in Jezus Christus, te zamen aanbeddende en te zamen werkende, is eene goede uitlegging van wat met Kerk wordt bedoeld. De beambten daarvan houden de autoriteit van het Priesterschap, het Agentschap Godes, door welke zij bevoegd zijn te handelen in Zijnen naam en om Zijne verordeningen te bedienen.

De Kerk was voor 't eerst samengesteld in de dagen van onzen Zaligmaker. Zij begon als eene vereeniging te midden der Joodsche natie, — toen ter tijde levende in Palestina, — weldra de Joodsche organisatie zelve overtreffende. Spoedig werd het een algemeen erkent feit, dat geen anderen naam onder den Hemel was gegeven dan den naam van Jezus, waardoor men zalig konde worden. Jezus gaf Zijne volgelingen de noodige instructies hoe de Kerk moest worden georganiseerd, welke beambten gekozen moesten worden, en welke wetten de leden moesten regeeren.

De Heiligen der Laatste Dagen gelooven dat God, de Eeuwige Vader, Zijnen Zoon Jezus Christus en den Heiligen Geest de drie Machtige Wezens zijn, welke regeeren in den Hemel en op aarde; — de eenige God. ofschoon drie afzonderlijke persoonlijkheden, waarnaar verwezen wordt als de Godheid en de Drieëenigheid. God besloot dat Jezus Christus — omreden de val van Adam en Eva in den hof van Eden, waardoor dood en zonde hunnen intrek namen in de wereld — op aarde zoude

komen en een sterfelijk lichaam op zich zoude nemen, opdat Hij de menschen tot God terug mocht brengen, door middel van Zijne opoffering, leeringen en voorbeeld. Zijne verzoenende zending was, om de menschen aan te toonen hoe zij vrij konden worden gemaakt van zonde, hoe zij na den dood konden opstaan en voor eeuwig leven. Want, het zij herinnerd dat door de overtreding van Adam de menschen waren uitgeworpen van de tegenwoordigheid des Heeren, welker tegenwoordigheid ze tot dien tijd toe hadden genoten, alzoo den dood — zoowel vleeschelijk als geestelijk — stervende. Jezus de Eeniggeboren Zoon des Vaders werd geboren te Bethlehem in Judea uit de Maagd Maria, de vrouw van Jozef, en het verslag van Zijn leven op aarde is de meest interessante geschiedenis welke ooit is geschreven.

Toen Jezus twaalf jaren oud was begon Hij het volk van Jeruzalem, alsmede de leeraren in den tempel sommige der leeringen mede te deelen, welke Zijnen Vader Hem had uitgezonden te prediken. Op dertigjarigen leeftijd vervolgde Hij Zijn zendingsarbeid, en gedurende de drie volgende jaren leerde Hij vele nieuwe en tréffende waarheden, gaf Goddelijke geboden, onderwees het menschedom hoe te leven en hoe te sterven, genas de zieken, vertrooste de armen, ondersteunde de werkzamen, en gaf geestelijke rust aan hen welke zware lasten hadden te dragen.

Deze onderwijzingen nu, alsmede de werken die Hij volbracht, vormen het Evangelie; — de goede en vreugdevolle boodschap van Christus, — en dat Evangelie van Jezus Christus is de Godsdienst van het Heden, geleerd, aangetoond en bewezen door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Het volk in vroegere dagen welke geloofden in Jezus, en zich bekeerden van hunne zonden, werden gedoopt in het water tot vergeving dier zonden, en de handen waren hen opgelegd voor het — bij volmacht gegeven — ontvangen van den Heiligen Geest. Op die wijze werden ze leden van de Kerk. De zelfde dingen nu zijn heden ten dage gedaan voor hetzelfde doel.

Op deze wijze dan ingelijfd als 't ware in de broederschap van Christus, was van hen verwacht een leven te leiden in overeenstemming met de leeringen welke Jezus onderwees, om zoodoende dien hoogen levensstandaard te bereiken, welke God vereischte van de Heiligen.

Door hen moest worden aangedaan „den nieuwen mensch die naar God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid”. Leugen, bedrog, diefstal, alle deze dingen moesten worden weggedaan, en waarheid moest worden gezegd overal en ten allen tijde. Hen was gezegd geworden om de zon niet onder te laten gaan over hunnen toorn, en den duivel geene plaats te geven.

Alle bitterheid, toorn, gramschap, geroep en laster zoude worden weggedaan, en vereischt was om goedertierend en langmoedig en vergevingsgezind jegens elkander te zijn, gelijkerwijs ook God in Christus hen had vergeven. (Leest Efeze 4 en Matth. 5, 6, 7.)

Jezus was het hoofd der Kerk; en onder Hem waren Apostelen, Profeten, Evangelisten, leeraars en regeeringen. Hij vervolgde Zijn werk gedurende drie jaren, Zijne Apostelen de beginselen des Evangelies onderwijzende. Een complot werd beraamd tegen Hem, en Judas, een van Zijn eigen Apostelen, leverde Hem over in de handen van Zijne vijanden. Als gevangene voor Pilatus den Romeinschen Stadhouders gebracht, werd Hij ten laatste aan het wreede kruis ter dood gebracht. Ten derden dage echter stond Hij op uit de dooden, en Zijne Apostelen ontmoetende op den Olijfberg, openbaarde Hij zichzelf aan hen, zeggende: „Mij is gegeven alle macht in Hemel en op aarde. Gaat daarom henen en onderwijst alle natiën, dezelve doopende in den Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb, en ziet Ik ben met u alle de dagen tot de voleinding der wereld.

In de handelwijze der Apostelen kunnen wij het voetspoor volgen van de vooruitgang te dien tijde door de Kerk gemaakt. Zooals hen was geboden deden zij, — de Apostelen — vele wonderen door de macht des Heiligen Geestes, heelden de zieken in den naam van Jezus, predikten Christus en dien gekruisigd tot het volk en leerden de beginselen van het Evangelie, daarin bijgestaan door de macht van God.

Te dien tijde waren de leden der Kerk als één lichaam, vereenigd in den Heer, „niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der Heiligen en huisgenooten Gods; gebouwd op het fundament der Apostelen en Profeten, waarvan Jezus Christus was de uiterste hoeksteen; op welken het geheele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwierp tot een heiligen tempel in den Heere, op welken ook zij medegebouwd werden tot eene woonstede Gods in den Geest. Zóó richtten de Apostelen de Kerk van Christus op, en zetten dezelve voort in hunne handelingen.

Deze toestand echter bleef niet voor langen tijd. De Apostolische eeuw sloot zich af met de eerste honderd jaar na de geboorte van Christus. Van af dien tijd tot op het begin der negentiende eeuw was er trapsgewijze eene afwijking te constateeren van de zuivere beginselen waarop de Kerk was gegrondvest. Hare geheele samenstelling werd of veranderd of verwaarloosd. De volmacht of het Priesterschap, wat Christus op de Apostelen had gelegd om hen in staat te doen zijn met bevoegd-

heid te kunnen optreden en te handelen, was onttrokken. Deze toestand staat bekend als de *afval*, en voor hen welke zoekende zijn naar de Kerk van Christus als de ware godsdienstvorm van het Heden zoude dit tot een onderwerp van nauwlettende studie maken. Want het zij herinnerd, dat wanneer er geene afval was geweest van de oorspronkelijke kerk, er dan eveneens geene noodzakelijkheid zou hebben bestaan tot de herstelling van het Evangelie en deszelfs Autoriteit, teweeggebracht in onze dagen door Jezus Christus, als instrument gebruikende den Profet Joseph Smith.

Dat de afval inderdaad plaats *moest* grijpen, wordt bewezen door de vele voorspellingen hieromtrent zelfs reeds door de oude profeten, welke eveneens voorzagen de komst van Christus en de oprichting der Kerk in Zijne dagen. Een dezer riep uit: „Want het land is bevekt van wege zijne inwoners; want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond.”

Zij, welke verlangen mochten om het onderzoek omtrent deze zaak verder voort te zetten, kunnen voor zoo ver het Oude Testament betreft hieromtrent belangrijke uitspraken vinden in Jer. 23:10-12; 2:13; 16:19-21; Amos 8:11-12; Dan. 7:21-25; Jes. 29:9-14; 60:2; 3:5-11; Hos. 4:1-12.

(Wordt vervolgd.)

STEMMEN UIT UTAH.

Broeder J. Aardema van Salt Lake City schrijft ons het volgende:

Het doet mij altijd een groot genoegen de Ster te lezen en te vernemen dat het werk des Heeren vooruitgaat met rassche schreden. Mijne vrouw en ik beide verheugen ons in het Evangelie, alsmede het voorrecht te mogen hebben om het werk voor onze afgestorvene familieleden te mogen kunnen doen. Wanneer wij onze plichten volbrengen, en dagelijksch onze zwakheden trachten te verbeteren, dan is er eene tevredenheid in onze harten welke niemand ons kan ontnemen. Wij hopen ten allen tijde standvastig te blijven in de waarheid, wetende dat deze ons waarlijk vrij zal maken.

Met hartelijke groeten,
J. AARDEMA en Echtgenoot.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

B TIEMERSMA

TEGEN DEN STROOM IN.

Wij leven in een tijd van stroomingen. Stroomingen zijn waar te nemen overal en op elk gebied. Maatschappelijke kwesties zijn van alle zijden gezien, en voor en tegenstanders van iedere zaak scheiden zich van elkander, en volgen hen die overeenkomstig hunne ideën van de aanhangige onderwerpen de beste verklaringen geven.

Een menigte van politieke stroomingen zijn eveneens waar te nemen in alle beschaafde landen, waar de kwestie van: hoe worden wij geregeerd, en hoe zouden wij geregeerd worden, aan de orde van den dag is. Vooruitstrevend en orthodox, modern en conservatief, radicaal en sociaal, en menigerlei andere secten en politieke groepen vallen op te merken, en de voormannen van iedere partij of afdeling kenmerken zich het meest door hunne bittere bestrijding van andersdenkenden. In plaats van het goede in anderen te zien en hunne zienswijze te waardeeren en hoog te houden, alleen latende wat niet hunne overtuiging deelt, wordt met de meeste bitterheid meestal gevochten tegen de denkwijze van anderen, die op hunne beurt toch ook enkel slechts hunne gevoelens daarstelden. Wie onzer kent niet het onverkwikkelijke van het politieke gehaspel wat in de dagbladen meestal heele kolommen vult, en waar per slot van rekening enkel slechts een moedwillig misverstaan uit valt te constateeren. De een beticht den ander van zijne ware bedoelingen te willen bemantelen en in de voorgebrachte betoogen alleen het bewijs te leveren, hoe ver hij het heeft gebracht om onder een mom van zinspelingen en uitdrukkingen zijne ware bedoelingen te verbergen.

Niet alleen is dit zoo op politiek terrein, maar sedert voor eeuwen en eeuwen terug reeds een afval viel te constateeren van de zoo eenvoudige beginselen van Christus, zijn ook op godsdienstig gebied door den loop der tijden helaas zoovele stroomingen ontstaan, dat de beschouwing daarvan iemand doet duizelen. En nadat allerlei oorzaken hebben medegewerkt om die toestand in betrekking tot de beschouwing van de dingen der eeuwigheid in het leven toe te roepen, vinden we dat even als in politieke

zaken ook deze stroomingen veelal niet veel anders doen en voortbrengen dan elkander met steenen naar 't hoofd te werpen.

Hoe geheel anders zoude dit zijn, wanneer van af den beginne op het fundament door den Zaligmaker gelegd, was voortgebouwd geworden. Hoe schoon zouden zich die reine levensbeginselen harmonisch in het nageslacht hebben ontwikkeld. Thans echter ontaardden deze Hemelwetten in stroomingen, gelijk staande met de baren der zee, die door een machtigen wind bewogen en in tegenovergestelde richting worden gevoerd.

En te midden van die woeste zee is het schuitje van het Evangelie, — voorbestemd om dien woedenden golfslag meester te worden — van den oever gedreven, en houdt den steven stroomopwaarts gericht. Moeilijk gaat het voorzeker, want de wilde baren met schuimende koppen van vooroordeel en partijzucht beuken en slaan, tillende het omhoog en slingeren het terug, maar de vaste greep van den stuurman wijst tegen den stroom in, en het roer in zijne hand weet van geen wenden of keeren. De frisch gespierde roeiers roeien voort, en voelen bij iederen riemslag, dat ofschoon moeilijk, het scheepje voorwaarts spoedt, en mogen winden en zeeën zich hebben verbonden om den ondergang te berokkenen, telkens rijst het vaartuigje weer op uit het kokende water, en is een riemslag verder gekomen.

't Gaat echter tegen den stroom in. Evenals in vroegere dagen Joden en Heidenen zich hadden verbonden tegen het heilig kind Jezus, evenzo hebben als 't ware in deze dagen zich geloovigen en ongelooovigen verbonden tegen de prediking van het herstelde godsdienstplan van den gekruisigden Christus. De stroom des tijds leidt in eene andere richting. Zij leidt in de richting van bevrediging der menschelijke ijdelheid en het egoïsme, en deze dingen zijn zóó verschillend van de principen van het Evangelie, dat het niet anders kan of zij móeten hunne krachten aanwenden tot bestrijding. Welke samenstemming heeft Christus met Belial? — is eens gezegd geworden, en dit is een getrouw woord geweest en aller aanneming waardig. Geene eerezucht of zelfzuchtige bevrediging staat geschreven in het vaandel van het Evangelie, en zij die zoeken naar de bevrediging van ijdele verlangens, doen beter nimmer hun voet te zetten in Gods Koninkrijk. Daar is geene plaats voor deze dingen, en waar iets van dien aard de hoop des harten is, daar wordt niet meer geroeid tegen den stroom in, maar daar wordt medegedreven op de golven van het algemeene gevoelen. Daar wordt geen karakter meer gevormd in de harde levensschool van het onpopulaire „Mormonisme”, maar daar wordt het karakter en den aanleg misvormd overeenkomstig het voorbeeld van eeuwen.

Niettegenstaande er onder de schijnbare belijders van Christus kerk er al enkele zoodanigen gevonden mochten worden, het zijn slechts schijnbaren, want waar in werkelijkheid langs de lijn van het Evangelie wordt gewandeld, daar zal het als eene veredelende zuurdesum inwerken op iedere levensuiting en iedere karaktertrek. Het zal aldaar in werkelijkheid kweken ware Heiligen der Laatste Dagen, en den diepen zin dier naam ten volle leeren verstaan. Laten wij de beginselen van het Evangelie op ons doen inwerken, zoodat onze karakteradel aan het licht kan treden, en zijnen invloed kan volbrengen, dan zal door ons den stroom des tijds kunnen worden gekeerd, en is dan het getij verlopen, dan kunnen ook onze bakens worden verzet, wanneer die tijd zal zijn gekomen dat de gerechtigheid van het Evangelie de aarde zal hebben bedekt.

VERPLAATST.

De onderstaande Ouderlingen zijn als volgt verplaatst :

Ouderling Joseph A. Orton van de Rotterdamsche naar de Arnhemsche,

Ouderling Wm. E. Heath van de Groninger naar de Rotterdamsche,

Ouderling Wm. H. Allsop van de Groninger naar de Arnhemsche,

Ouderling Wm. F. Thompson van de Groninger naar de Rotterdamsche,

Ouderling John. J. Banks van de Rotterdamsche naar de Groninger,

Ouderling Herbert C. Wade van de Arnhemsche naar de Groninger, en

Ouderling Leon C. Wheeler van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op 27 Augustus zal de gewone halfjaarlijksche Arnhemsche Conferentie plaats hebben. Twee vergaderingen zullen worden gehouden, 's morgens 10 en 's avonds 6½ uur in het gewone Vergaderlokaal Walstraat 6. Alle belanghebbenden worden vriendelijk uitgenoodigd.

GELIJK DE HERFSTBLADEREN,

door ANNIE D. STEVENS, in *Young Womans Journal*.

De rustige Zondagnamiddagdienst was afgelopen, en sommige der voornaamste broeders en zusters van de gemeente kwamen naar het platform geloopt, om met mij als pas aangekomene, — en geroepen om dien namiddag tot hen te spreken, — een handdruk te wisselen.

Vele welkomstwoorden waren over en weer gegeven, en menig warm compliment was mij gemaakt geworden, welke over mij het aangename bewustzijn brachten, dat ik spoedig in staat zou zijn, om het eenzame gevoel wat mij beheerschte van mij af te schudden, en mij gemeenzaam te gevoelen in het plaatsje waar ik als onderwijzeres was aangesteld geworden.

Nadat al de anderen een weinig op zij waren gegaan, kwam daar een oud moedertje vooruit. Hare gebogen schouders waren gehuld in een dikke bruine omslagdoek. Op haar hoofd droeg ze eené zwarte wollen muts, waaronder een lok van haar zilvergrijs haar te voorschijn kwam. Zij reikte mij hare bloote rechterhand, bruin en beenig, en droeg als de afgevalen herfstbladeren, en bij 't uitstrekken ervan zeide ze met bevende stem: „Ik gevoel mij zoo verblijd u te hebben hooren spreken. Ik zou het niet hebben willen missen voor nog zooveel niet. Ik had eene sterke begeerte u de hand te komen drukken, en zou gaarne willen weten waar u woont, opdat ik eens bij u kan komen, en u af en toe eens op kan zoeken.

Ik nam hare hand warm in de mijne, want de oprechtheid van haar doen had mij zeer aangenaam getroffen, — en in haar gelaat blikkende, zag ik dat dit even als hare handen, ook bruin, beenig en droog was. Onmiddellijk flitste door mijn brein de gedachte: „*Een van de minste van deze*,” — en mijne nederige woorden waren „*spijs en drank*” voor haar geweest, als de wateren des levens van de eeuwige fontein.

Wij wandelden te zamen de trappen van het vergaderlokaal af, en eindigden ons gesprek over enkele zinnen in betrekking tot onze hoopvolle ideën en opbouwend geloof, en ieder onzer vervolgde haren weg, verblijd en verwarmd door de gelegenheid elkander ontmoet te hebben.

„Een van de minste van deze!” Deze gedachte drong zich herhaaldelijk, nogmaals en nogmaals bij mij op, terwijl ik zat bij het koesterende verkwikkende vuur in den herfstavond. „Een van de minste van deze!” — Het verschijnen van de lieve oude ziel, rechtvaardigde zeker deze gedachte, zoo wij althans gerechtvaardigd zijn een oordeel te vellen bij enkelvoudige kennis-

making. — Maar wie kan zeggen, dat haar ziel niet nader en en dierbaarder tot God was, dan eenige andere uit de groote menigte. Ach toch, zij kon één dezer wezen, welke altoos het naaste bij den troon van God zijn, — één dezer wier kleeding witgewaschen is in het bloed van het Lam; — ééne der van Hem gekozenen.

Met dit nieuwe, groote idee in mijn oordeel, greep ik in gedachte nogmaals die harde bruine hand. Ik omvatte haar teederlijk met beide mijne eigene, — deze oude trouwe hand toch had zoo menige moeilijke zaak in het leven volbracht, had zoo menig lijdenskussen verzacht, zoo menige wonde verbonden, zoo vele ongeachte dagelijksche dingen gedaan, zoodat zij zekerlijk wel aanspraak kon maken op een teederen druk. Ik zag met blijden glimlach in hare diep ingevallen oogen, als ik mij herinnerde hoe dikwijls zij had gewaakt bij de lijdenssponde; hoe deze zelfde oude oogen beschermend hadden geblikt over de paden van zoo menige zorgelooze jeugd, en hoevele tranen van verdriet zij misschien hadden vergoten. Ach, het was geen wonder, dat zich rimpels in dit voorhoofd hadden gegroefd, en diepe lijnen onder deze oogen. Deze lijnen en rimpels zijn de kenmerken van de groote beproevingen, waardoor de Heiligen des Heeren zijn gegaan.

De oude omslagdoek, geheel kleurloos naar mij had toegeschenen, en de zonderlinge blauwe rok er bijna onder verborgen, alsmede de gebogen schouders schijnen mij thans verheven en schoon, — wanneer ik in haar zie de moeder van edele zonen en dochteren, welke hunne levenstaak verrichten in rechtvaardigheid en deugd.

Nog een luttel wijl, en haar lichaam zal zich vermengen met het stof, even als de schoone herfstbladeren; maar haar geest, — het schijnt mij, als zag ik de hemelpoorten op een kier gopend, en hoorde het vreugdevolle welkom wat zij ontvangt: „Welgedaan, gij goede en getrouwe dienstmaagd, komt in, in de vreugde uws Heeren.”

GEZEGDEN VAN DEN PROFEET JOSEPH SMITH.

In den herfst van het jaar 1843, ontving de Profeet Joseph Smith eenen brief van een zekeren James Arlington Bennet, waarin het volgende was vervat; „Ik had kortleden een heel interessante samenkomst met President Brigham Yong; wij hadden een zeer prettige tijd te zamen op de heldere blauwe oceaán, niettegenstaande ik in geen enkel opzicht bepaald werd bij uwe persoonlijkheid nog bij het door u nagestreefde doel. Ik kan een zeer standvastige vriend zijn, die in geen enkel opzicht van afwijken weet, zonder geregerd te worden door ook maar de minste

godsdienstigen invloed. Mijn verstand echter is van zóó wiskunstigen en wijsgeerigen aard, dat zelfs de goddelijkheid der zending van Mozes niet den minsten indruk op mij maakt, en gij zult u zeker niet beleedigd gevoelen wanneer ik zeg, dat ik u als wetgever hooger acht dan Mozes, omreden wij u ter ondervraging in onze tegenwoordigheid hebben, terwijl Mozes voor 't grootste gedeelte zijn gezag verkreeg door het langdurige gebruik in den loop der tijd. Ik kan het niet juist uitdrukken, maar hoe dan ook, beiden zijt ge waar, omreden niemand het tegendeel kan bewijzen. Het is geen wiskundig raadsel, vandaar dat er derhalve dan ook geene wiskunstige oplossing van behoeft te worden gegeven.

Ik zeg daarom, ga voort, en mijne beste wenschen mogen u vergezellen! Welnu, ge weet dat ook Mahomed had iemand welke zijne rechterhand was. 't Is mogelijk allicht, dat ik mij ga vestigen te Illinois om te trachten daar Gouverneur te worden, weshalve het noodig is, dat mijne goede gezindheid jegens u geheim dient te worden gehouden ten bate van het onderlinge voordeel van ons beider belang."

Het antwoord van Joseph Smith hierop was: „In hoeverre gij in staat zult wezen een standvastige en onverzettelijke vriend te zijn, zonder geregeerd te worden door ook maar de minste godsdienstigen invloed, zal het beste kunnen worden bepaald door hen die u zullen overleven. Zonder beginselverschil, moet echter de vriendschap, welke door waarlijk intellectueele persoonlijkheden als oprecht zal worden aanvaard, ontstaan uit liefde, terwijl deze liefde op hare beurt zich zal moeten ontwikkelen uit deugd, welke laatste evenzeer een gedeelte van ware Godsdienst is, als licht een gedeelte is der eigenschappen van Jehovah. Vandaar het gezegde van Jezus: „Niemand heeft meer liefde dan hij die zijn leven geeft voor zijne vrienden.' „Uwe wenschen voor mij om voort te gaan, in verband gebracht met Mahomed en zijne „rechterhand" zijn veeleer dwaas en verwaand dan deugdzaam.

Ook Cesar, mijnheer! — had zijne „rechterhand" n.l. Brutus, welke ter „linkerhand" zijn moordenaar werd; — hoewel ik deze gelijkenis niet tegenover u door wil trekken.

Het „hoogtepunt" van uwe toekomstfaam schijnt te leven in politieke staatkunde of wiskunstige vraagstukken in betrekking tot het hoogste magistraatschap in dezen staat, waarvan ik veronderstel dat het zich zal kunnen oplossen in eene dubbele positie alwaar alsdan de dwalingen der veronderstelling gebruikt zouden kunnen worden voor een passend antwoord.

Maar mijnheer, als ik verlaat de waardigheid en eer om iemand tot macht en aanzien te verheffen, mij door den Hemel geschonken, door de hulp van mijne vrienden, waar — nadat het slechte

voornemen van het plan reeds is voltooid, — het oog gericht wordt op de zachtheid en vriendelijkheid, van voornemen zijnde om wederkeering in zulke voordeelen te deelen, en waar de slechtaards en beginselloozen, als eene „zaak” natuurlijk, de gelegenheid wilden vatten om het hart der natie tegen mij te doen verharden, als zoude ik gaan knoeien in een listig spel van politieke zaken, voorwaar ik zeg tot u, zoo ik verlaat te waardigheid en eer des hemels, om te beloonen de eerezucht en ijdelheid van één man of mannen, mag dan mijne macht vergaan gelijk de sterkte van Simson, toen zijne lokken waren weggeschoren tijdens hij sliep in den schoot van Delilah! Wel zegt de Zaligmaker: „Werpt uwe paarden niet voor de zwijnen, opdat zij ze niet met de voeten vertreden, en zich omkeerende u verscheuren.”

Zal ik, die getuigd heb van de visioenen der eeuwigheid, en aanschouwde de glorie van de woningen der zaligheid, alsmede een blik wierp in de regionen der ellende van de verdoemden, — zal ik mij keeren, en een Judas worden?

Zal ik, die de stem van God hoorde, die omgang had met engelen om te spreken als ingegeven door den Heiligen Geest, voor de vernieuwing van het eeuwig verbond en voor de vergadering van Israël in de laatste dagen, zal ik op slinksche wijze mij indringen als een politieke veinsaard?

Zal ik, die de sleutelen houd van het laatste Koninkrijk, — waarin is vervat de bedeeing van de volheid aller dingen, zooals gesproken door den mond van alle de heilige profeten, sedert de wereld is begonnen, — onder de verzegelde macht van het Melchizedeksche Priesterschap, — zal ik mij wegwerpen van de veredelende autoriteit des Almachtigen Gods, om gebruikt te worden als de klauw van een apenkat, mij veranderde in een clown, om op te treden in de klucht van een politieke volksmenner? Neen, waarlijk neen! De geheele aarde zal mij getuigenis geven, dat ik gelijk de hoogstaande rotsen in het midden van den oceaen, welke de machtige baren der vijandelijke winden voor eeuwen hebben weerstaan, onneembaar ben, en een volstandig vriend was van adeldom van karakter alsmede een onbevreesde vijand van ondeugd, onverschillig of het eerste verkocht was als een parel in Azië, of als kleinood geslagen en vertrapt in Amerika, en het laatste schitterde in paleizen, of onzeker flikkerde te midden der graven.

Ik bestrijd de dwalingen van eeuwen; ik treed tegemoet het geweld van het gepeupel; ik wedijver met de onwettige handelingen van de uitvoerende macht; ik hak den Gordiaanschen knoop van machten door, en verklaar de wiskunstige vraagstukken der hoogeschoolen MET WAARHEID, — diamanten waarheid, en God zelve in mijne „rechterhand”.

WAARHEID BOVENAL.

Weest oprecht en eerlijk,
 Steeds in woord en daad;
 Neemt voor niets ter wereld,
 Ooit bedrog te baat.
 Sta geheel uw leven,
 Steeds uw leuze pal:
 Alles voor de waarheid!
 Waarheid bovenal!

Zegt altijd uw meening
 Openlijk en rond;
 Wat niet in uw hart is,
 Huich'le nooit uw mond.
 Hebt g' iets tegen iemand,
 Speelt dan geen mooi weer.
 Gaat geen slinksche wegen
 In uw jacht naar eer.

Strijdt steeds onpartijdig
 Voor de zaak van 't recht,
 't Zij van vriend of vijand;
 Slecht blijft altijd slecht. —
 Zoek nooit hulp in leugens;
 Hebt ge een fout begaan,
 Moedig schuld beleden!
 Wat ge ook hebt misdaan.

Brengt bedrog belooning,
 Waarheid spreken straf,
 't Laatste is ferm en nobel,
 't Eerste laag en laf.
 Sta dus heel uw leven,
 Steeds uw leuze pal:
 Alles voor de waarheid!
 Waarheid bovenal!

Ingezonden door H. J. KONIG.

OVERLEDEN.

BLOEMEN Te Brussel is op 2 Augustus overleden Zuster Marie Melanie Bloemen. Zuster Bloemen was geboren te Dichein in Brabant op 10 Sept. 1850; gedoopt op 29 April 1898 door Ouderling G. J. S. Abels en bevestigd door Ouderling F. W. Thatcher. Voor eenigen tijd geleden trof haar eene beroerte en van af dien tijd ziekelijk gebleven zijnde, is ze in het hospitaal overleden

INHOUD.

Autoriteit	Blz. 245	Verplaatst	Blz. 255
In ons eigen Zendingsveld	" 248	Conferentie-Aankondiging	" 255
Rectificatie	" 248	Gelijk de Herfstbladeren	" 256
Gewicht of Beteekenis van de Kerk van Christus	" 249	Gezegden van den Profet Joseph Smith	" 257
Stemmen uit Utah	" 252	Waarheid bovenal	" 260
Tegen den stroom in	" 253	Overleden	" 260

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.

Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
 Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
 Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.